

معرفی
قرآن
کتاب مبارک

شناسنامه اثر (قرآن مبارک)

نام رسمی: قرآن، کتاب مبارک | نام اختصاری: قرآن مبارک
مترجم: حسین استادولی
تنظیم‌کنندگان: مهندس سید محمدرضا قرائی و دکتر مهدی فیض
مدیر فرایند نشر: مهدی خسروی
تذهیب‌کار: مهین اکبری محمدیه
گرافیکست رایانه‌ای: مهندس محمود دهقان سلماسی و داود رحیمی نژاد
صفحه‌آرا: محمد کافی و شیما قائمی
نمونه‌خوان: نرجس تاجیک
ناظر چاپ: علیرضا خسروی
ناشر: نشر شناسنامه
نوبت و سال چاپ: اول، ۱۴۰۳
شمارگان: ۲۵۰۰ نسخه
شابک: ۹۷۸ - ۶۲۲ - ۶۴۶۴ - ۰۲ - ۴

ایده‌پرداز و مسئول طرح: دکتر مهدی فیض
پست اینترنتی: feiz.mahdi@gmail.com
مرکز پخش: اندیشکده قرآنی تدبیر: ۰۲۱ - ۶۶۵۰۳۵۳۱
نشانی اینترنتی اختصاصی: www.quran-mobarak.ir

نشانی ناشر: تهران، خیابان انقلاب، خیابان دانشگاه، مرکز خرید دانشگاه، پلاک ۵ و ۸
تلفن ناشر: ۰۲۱ - ۶۶۹۵۷۳۵۷ - ۶۶۹۵۷۳۳۵
نشانی اینترنتی ناشر: www.shenasnameh.net
رایانامه ناشر: shenasnamehpub@gmail.com

quran-mobarak.ir

اندیشکده قرآنی تدبیر

www.shenasnameh.net

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

كِتَابُ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ (سوره صاد: ۲۹)

معرفی مصحف شریف و نوین «قرآن مبارک»

مقدمه: قرآن آخرین کتاب آسمانی است که نیاز بشر به معارف ناب توحیدی و قواعد زندگی فردی و اجتماعی را تا قیامت پاسخ می دهد. این ویژگی، اقتضاء می کند که قرآن به شیوه های گوناگون مورد توجه قرار گرفته است و در قالب های گوناگون به بشریت تشنه حقیقت و آرامش عرضه گردد. تدوین مصحف های گوناگون، ترجمه های متعدد قرآن، صورت بندی های متنوع آن و همچنین نوشتن تفسیرهای متعدد بر آن، بخشی از وظایفی است که ما در قبال این کتاب شریف و این عطیه شریف الهی داریم.

ویژگی ها: مصحف حاضر - که نام اختصاصی «قرآن مبارک» بر آن گذاشته شده است - دارای سه ویژگی اساسی است:

اولین و اساسی ترین ویژگی این مصحف، ترجمه دقیق، محققانه و عالمانه ای است که استاد گرامی، حسین استادولی، تدوین گردیده است. این ترجمه به اذعان بسیاری از کارشناسان حوزه و دانشگاه تا حدود بسیار زیادی توانسته است که مراد خداوند از انزال آیات را برای مخاطبان شفاف سازد و با حفظ امانت داری نسبت به متن اصلی، از شیوایی زبان فارسی نیز بهره مند است.

استاد محمدعلی کوشا، منتقد ترجمه های قرآن و از داوران پُرسابقه کتاب سال ایران، درباره این ترجمه نوشته اند: «ترجمه دانشمند گرانمایه و ناقد نکته سنج، حسین استادولی، بی گمان به دلیل آشنایی مترجم آن به اصول ادب، تفسیر، کلام، فقه و معارف اسلامی و همچنین حُسن سابقه در ترجمه آثار گوناگون، ترجمه ای استوار و درخور توجه است و با توجه به توضیحاتی مفید که در متن آمده است، می توان گفت این اثر در ردیف ترجمه های تفسیری قرار می گیرد. نشر این ترجمه صرف نظر از فراز و فرودهایش نثری معمول و متعارف است و می تواند برای همه فارسی زبانان در هر قشر و طبقه ای که باشند، مورد استفاده قرار بگیرد. در این اثر، تلاش برای ارائه ترجمه ای صحیح به عمل آمده است و تا سرحد توان، دقت و صحت، با روانی و گویایی عبارات جمع گردیده است. همچنین توجه به نکات بلاغی - که بُعد هنری هر ترجمه استواری متکی به آن است - در این ترجمه رعایت شده است. در مجموع این ترجمه - که حاصل زحمات چندین ساله این مترجم فاضل است - ترجمه روان، پذیرفته همگان و بازتاب اخلاص و طهارت نفس صاحب آن (حسین استادولی) است».

همچنین قرآن پژوه شهیر، استاد بهاءالدین خرمشاهی، درباره این اثر چنین فرمودند:

۱. این ترجمه بسیار قرآن شناسانه، نه حتی قرآن پژوهانه، به عمل آمده است.

۲. مترجم، عمری با تفسیرهای قدیم و جدید قرآن کریم انس عمیق داشته و این انس به دو صورت در ترجمه ظاهر شده است. هم ترجمه را روشن تر کرده است و هم طبعاً بیشتر و بهتر مفاهیم قرآن را بانگفته‌هایی که ایجاز اعجازین قرآن وانهاده، به بیان درآورده، دست خواننده را در هر سطحی از سواد قرآنی که باشد، می‌گیرد.

۳. افزوده‌های تفسیری، همه در جهت شفاف و شیواسازی متن ترجمه است. هیچ نمونه و نشانه‌ای از اطناب در این افزوده‌های تفسیری ندیدم و کمتر ترجمه‌ای را دیده‌ام که با این درجه از فهم عمیق قرآن صورت گرفته باشد - جزاء الله عن القرآن و الاسلام خیر الجزاء.

۴. ساختار جملات و به‌طور کلی نثر ترجمه، بسیار مفهوم و مانوس و طبیعی و طبعاً به نثر معیار امروزی است.

این ترجمه در سال ۱۳۹۵ در آیین انتخاب «کتاب سال جمهوری اسلامی ایران» به عنوان ترجمه برگزیده سال، معرفی گردید و مورد استقبال جامعه قرآنی قرار گرفت.

دومین ویژگی این مصحف، ترجمه «عبارت به عبارت» و با «چینش مقابل هم» است. ترجمه هر آیه به صورت یکجا و همچنین ترجمه کلمه به کلمه، هرکدام دارای مزایا و معایبی است که انتخاب الگوی «عبارت به عبارت» توانسته است مزایای هر دو شیوه را در خود جمع و از معایب آن‌ها نیز تا حد امکان فاصله بگیرد. این شیوه ترجمه، در فهم معانی آیات برای خواننده فهیم قرآن، بسیار مفید و مؤثر است؛ به‌ویژه چینش مقابل متن عربی و فارسی، به گونه‌ای است که چشم خواننده آیات را به صورت طبیعی، از متن عربی به ترجمه فارسی آن هدایت می‌کند و هم‌زمان با قرائت آیات، ترجمه آن نیز به‌طور ناخودآگاه خواننده می‌شود. این ویژگی حاصل زحمات ارزشمند آقای مهندس سید محمدرضا قرائی است که با دقت و ظرافت خاصی نسبت به تقطیع عبارات عربی و فارسی و همچنین مقابل کردن آن‌ها با یکدیگر، اهتمام ورزیده‌اند. این شیوه به یادگیری زبان عربی و ویژه قرآن، کمک شایانی می‌کند و فارسی‌زبانان را در فهم سریع متن مقدس قرآن کریم توانمند می‌سازد. به علاوه اینکه برای خوانندگان مبتدی نیز، فرصتی را فراهم می‌آورد که پس از هر عبارت کوتاه، نفسی تازه کنند و با آرامش بیشتری به خواندن آیات مشغول باشند.

سومین ویژگی این مصحف، نوع صفحه‌بندی آن است که مبتنی بر موضوع و سیاق آیات است. یکی از نکاتی که توجه بسیاری از صاحب‌نظران را به خود معطوف کرده است، نظم ترتیبی آیات قرآن است.

اهمیت این نظم زمانی بیشتر می‌شود که بدانیم نزول آیات، تدریجی و به بهانه‌های واقعی (اسباب نزول) و ظرف ۲۳ سال بوده است و نیز بسیاری از سوره‌ها در چند مرحله نازل شده‌اند. استاد دکتر فقهی‌زاده در مقدمه کتاب ارزشمند خود با عنوان «پژوهشی در نظم قرآن» به صورت مبسوط بدین موضوع پرداخته‌اند که در اینجا به نقل مختصری از کتاب ایشان اکتفا می‌شود: «مجموعه‌نگری به آیات، راهی است که در آن، از سبک بیانی قرآن در فهم مقاصد سوره‌ها استمداد می‌شود. هر سوره متشکل از محور یا محورهای کلی خاصی است که آیات، گردآرد آن‌ها جمع آمده و گویای معنایی هماهنگ و منسجم‌اند. بعضی از دانشمندان و مفسران که از این دریچه به سوره‌ها نگرسته‌اند، به معانی گرانباری دست یافته‌اند.»

همچنین در کتاب «ساختار سوره‌های قرآن» که پژوهشگران مؤسسه نور الثقلین تدوین کرده‌اند، چنین آمده: «باید توجه داشت که اصل در تقسیم‌بندی قرآن، تقسیم سوره‌ای است و هر سوره در واقع یک کل منسجم است که در یک یا چند سیاق، مقصود خود را بیان و مخاطب خود را هدایت می‌کند؛ لذا باید قرآن را سوره به سوره و در هر سوره، سیاق به سیاق خواند تا در معرض هدایت الهی قرار گرفت. اما متأسفانه آنچه در میان ما مسلمانان مرسوم است، قرائت جزء جزء، حزب حزب یا صفحه‌ای قرآن است؛ که هیچ معیار قرآنی و روایی ندارد و فقط یک ملاک کمی در آن لحاظ شده است.»

بنا به برخی منابع، تدبّر در قرآن، در پیوند مفهومی با واژه تدبیر است. با بهره‌گیری از دیدگاه علامه طباطبایی، معنای کلی تدبیر عبارت است از «تلاش قاری قرآن، برای فهم مراد خداوند از نزول آیات، از طریق تأمل در چینش حکیمانه آیات و عبارات قرآن کریم، با تأکید بر ظاهر کلام». بر این مبنا، پیوستگی آیات، نقش اساسی را در امکان‌پذیری تدبّر و فهم منظور و مراد خداوند برعهده دارد. لذا در تلاوت آیات الهی باید تاحد امکان این پیوستگی را به گونه‌ای مراعات کرد که ابتدا و انتهای یک موضوع در نظر گرفته شود و بسته آیات مرتبط، باهم قرائت شود؛ یعنی تاحد امکان، در هر وعده قرائت، یک موضوع به صورت تمام و کامل قرائت شود و بخشی از آن به تلاوت آینده موکول نگردد.

بر این اساس، مصحف حاضر، برای اولین بار به صورت موضوعی، صفحه‌بندی شده است (برای مثال اگر در صفحه‌ای به جریان دعوت حضرت نوح^(ع) و عکس‌العمل قوم ایشان اشاره شده است، در همان صفحه، این جریان پایان یافته است). لذا در بالای هر صفحه، موضوع کلی محتوای آیات آن صفحه درج شده و فهرست این موضوعات در پایان مصحف ارائه گردیده است. این قاعده در بیش از نود درصد صفحات رعایت شده است. با این منطق، نباید فراموش کرد که انتخاب نقطه شروع و پایان هر صفحه، کاری دشوار و بعضاً تابع سلیقه و تشخیص فردی است؛ یعنی امری اجتهادی است و نه توقیفی.

در مصحف حاضر، برای تعیین نقطه شروع و پایان هر صفحه، از چند قاعده یا منبع استفاده شده است:

۱. بسته سیاق آیات که در تفسیر شریف المیزان و بسته های تفسیری آن مبنا بوده است؛
۲. قاعده طلایی بسته های هفت (هفت به علاوه یا منهای یک) تایی آیات (در برخی موارد، ضرایب هفت، یعنی ۱۴ یا ۲۱ آیه)؛ بدین معنا که در بسیاری از مواقع، یک موضوع مشخص، در یک بسته هفت یا شش یا هشت آیه ای یا ضرایب هفت یافت می شود.
۳. قاعده ابشار و انذار قرآن که آیات خوف و رجاء، در کنار هم عرضه شده، و در مصحف حاضر، در یک صفحه گنجانده شده است تا در یک وعده خوانده شوند و اثرات مکمل یکدیگر را بر خواننده محترم القا کنند؛
۴. رکوع بندی آیات که در مصحف های قدیمی تر رواج داشته و با حرف «ع» مشخص می شده است.

مهم ترین مزیت این نوع صفحه بندی آن است که در تلاوت روزانه آیات، به ویژه در سطح مساجد کشور - که معمولاً یک صفحه بعد از نماز، تلاوت می شود - مطالب تلاوت شده حاوی پیام کامل تری است و به صورت ناتمام، تلاوت نمی شود، به ویژه در زمانی که ترجمه آیات نیز خوانده می شود، این مزیت بیشتر احساس می گردد. این ویژگی منحصر به فرد، شرایط ذهنی خواننده محترم آیات را برای تدبیر در آیات الهی مهیا می کند؛ زیرا هر آیه را درون بسته معنایی خودش می نگرد و انسجام و پیوستگی آیات، بیشتر احساس می شود.

گفتنی است که در نسخه های قدیم قرآن، تقطیع رکوعی آیات با علامت «ع» رواج داشت؛ ولی انجام صفحه بندی با روش گفته شده برای اولین بار صورت می گیرد و امید است این روش، مورد استقبال ناشران محترم قرآن، به ویژه در میهن اسلامی ایران، قرار گیرد تا بهره مندان از این کتاب شریف را بیش از پیش مستفیض گردانند.

ضمناً قاریان محترم قرآن نیز، با اطمینان خاطر می توانند در تلاوت های مجلسی خود، یکی از صفحات این مصحف شریف را به عنوان مجموعه آیات مرتبط باهم، به ویژه با توجه به تناسب محتوای آیات با موضوع جلسه یا همایش، از فهرست موضوعی انتهایی مصحف، انتخاب کرده و آن را تلاوت فرمایند.

علاوه بر انتشار مصحف کامل قرآن با این نوع صفحه بندی، این ایده، کاربردهای دیگری نیز دارد؛ به عنوان مثال

۱. انتشار مصحف، به صورت تک برگی های تفکیکی، برای قرائت در مجالس ختم مرحومین و همچنین ختم قرآن کردن های گروهی؛

۲. ساخت اپلیکیشن متناسب با این نوع صفحه بندی، با قابلیت های خاص، از جمله جست و جوی موضوعی صفحات؛

۳. بهره برداری صداوسیما از این نوع صفحه بندی برای اجرای تلاوت های روزانه خود در حوالی زمان اذان؛

۴. بهره برداری مربیان و قرآن دوستان عزیز در حفظ صفحه ای قرآن کریم، به گونه ای که حافظان محترم با استفاده از موضوع کلی صفحه بتوانند آیات آن صفحه را ساده تر در حافظه خود نگهدارند.

ویژگی‌های صوری مصحف حاضر: این مصحف در ۶۲۴ صفحه متن قرآن و ۲۴ صفحه ملحقات آن، تنظیم شده است که علاوه بر متن کامل قرآن به صورت مشابه همه قرآن‌های رایج (از حیث ترتیب سوره‌ها و آیات) حاوی مطالب زیر است:

۱. فهرست سوره‌ها به ترتیب مصحف
۲. فهرست سوره‌ها به ترتیب الفبا
۳. فهرست سوره‌ها به ترتیب نزول
۴. فهرست موضوعی صفحات
۵. تبیین الگوی صفحه‌بندی حاضر و حکمت‌های نهفته در آن
۶. از آنجاکه در بیشتر مواقع، مصحف مشهور عثمان طه استفاده می‌شود و بعضاً حافظان محترم قرآن نیز از همان صفحه‌بندی استفاده می‌کنند، در مصحف حاضر، علاوه بر شماره صفحات عادی - که در ذیل هر صفحه درج گردیده است - شماره صفحه متناظر آن در مصحف عثمان طه نیز در حاشیه متن عربی درج شده است تا برای کسانی که با صفحات عثمان طه مانوس هستند، راهگشا باشد.

عنوان‌گزینی جدید: در کنار عناوین رایج (مصحف، جزء، حزب، سوره، سیاق و ...) عنوان جدیدی به عنایت الهی در ذهن مؤلف خطور کرد و برای هر بسته آیات مرتبط، واژه قرآنی «برکه» برگزیده شد. این عنوان، برگرفته از واژه «مبارک» است که خداوند حکیم در قرآن، پنج نوبت از این صفت برای توصیف این کتاب نورانی استفاده فرموده است؛ به عنوان مثال

كِتَبَ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ (سوره صاد: ۲۹)

[قرآن] کتابی است مبارک که آن را بر تو نازل کردیم تا [همگان] آیاتش را تدبر کنند و [از این طریق] خرمندان متذکر گردند.

بر این مبنا، هر بسته‌ای از آیات الهی در حکم یک «برکه» است و هر سوره چند صفحه‌ای، حاوی چند برکه به ظاهر مستقل، ولی در پیوند معنایی مرتبط با هم هستند؛ لذا مصحف جدید با عنوان «قرآن، کتاب مبارک» منتشر می‌شود.

- ۳۶۶ دل‌داری به پیامبر^(ص) در خصوص عدم پذیرش دعوت وی توسط اکثریت مردم
- ۳۶۷ مأموریت موسی و هارون^(ع) برای دعوت فرعون به عبادت و عبودیت خدا
- ۳۶۸ وصف آوردگاه معجزه موسی^(ع) و سحر جادوگران و سپس ایمان آوردن آنان
- ۳۶۹ خروج شبانه موسی و پیروانش از شهر و چگونگی غرق شدن فرعونیان
- ۳۷۰ شرح منطق ابراهیم^(ع) در اثبات ربوبیت خداوند
- ۳۷۱ وصف حال بهشتیان و جهنمیان از زبان ابراهیم^(ع)
- ۳۷۲ ماجرای دعوت نوح^(ع) و عدم پذیرش اکثریت مردم
- ۳۷۳ ماجرای دعوت هود^(ع) و عدم پذیرش اکثریت مردم
- ۳۷۴ ماجرای دعوت صالح^(ع) و عدم پذیرش اکثریت مردم
- ۳۷۵ ماجرای دعوت لوط^(ع) و عدم پذیرش اکثریت مردم
- ۳۷۶ ماجرای دعوت شعیب^(ع) و عدم پذیرش اکثریت مردم
- ۳۷۷ ارزش و اهمیت قرآن و ناسپاسی اکثریت مردم نسبت به این کتاب الهی
- ۳۷۸ بیان حال شاعران و عدم تناسب قرآن با تراوشات ذهنی شاعرانه

نمونه‌ای از موضوعات صفحات قرآن مبارک (سورة مباركة يوسف)

- ۲۳۷ ماجرای خواب یوسف و تعبیر پدر: تو برگزیده خدا هستی! مراقب باش
- ۲۳۸ توطئه چینی برادران یوسف در برابر دیدگان خدا
- ۲۳۹ چگونگی استقرار یوسف در کاخ عزیز مصر، به تدبیر خداوند
- ۲۴۰ صحنه‌آرایی زلیخا و نجات یوسف از آن موقعیت وسوسه‌انگیز، به لطف خدا
- ۲۴۱ انتشار خبر عشق زلیخا به یوسف در میان زنان شهر و استعجاب دعای او از سوی خدا
- ۲۴۲ زندانی شدن یوسف و آموختن علم تأویل خواب از سوی خداوند، در زندان
- ۲۴۳ خواب عجیب پادشاه و تأویل آن توسط یوسف^(ع) به علم الهی
- ۲۴۴ اثبات پاکدامنی یوسف^(ع) و استقرار او در نزدیک‌ترین جایگاه به پادشاه به تدبیر خدا
- ۲۴۵ به اضطراب افتادن برادران یوسف^(ع) و مراجعه آنان به وی برای دریافت خوراک
- ۲۴۶ مراجعه دوم برادران به یوسف^(ع) و صحنه‌سازی وی برای نگهداشتن بنیامین، به تعلیم الهی
- ۲۴۷ به اضطراب افتادن برادران یوسف در برابر اتهام سرقت بنیامین
- ۲۴۸ توصیه یعقوب به پسرانش برای شناسایی یوسف^(ع) و تحقق این موضوع

اعتراف و اعتذار: بی تردید این حرکت جدید، در ضمن داشتن نقاط قوت خود، دارای نقایص و نقاط ضعفی است که در پیشگاه ساحت قدسی قرآن و صاحب آن، بدین ها اعتراف می کنم و بابت آن ها عذرخواهم. ضمناً از قرآن پژوهان اندیشمند و دلسوز، انتظار دارم با راهنمایی های مشفقانه خود، این خادم قرآن را مورد عنایت خویش قرار دهند تا در نسخه های آتی لحاظ گردد و در هر نوبت انتشار به کیفیت درخور شرافت و عظمت این کتاب الهی نزدیک تر شود - بعون الله تعالی.

کمترین خادم قرآن
مهدی فیض

نمونه ای از تأثیر این سبک صفحه بندی در فهم عمیق تر قرآن کریم

در صفحات پیش رو، متن کامل سورة مبارکه شعراء درج شده است. در این سوره، خداوند حکیم، ابتدا اشاره می فرماید که اکثریت مردم در قبال دعوت پیامبران به عبادت و عبودیت خدا، مقاومت کرده و از آن سرپیچی کرده اند تا از این طریق به پیامبر اسلام (ص) را دلداری داده، ایشان را در تحقق رسالت خویش، ثابت قدم گردانند. بدین منظور پس از مقدمه کوتاهی که با سه عبارت زیر خاتمه می یابد، به اجرای دعوت هفت پیامبر عظیم الشان اشاره کرده و هر یک از این مثال ها را با همین سه عبارت مذکور، پایان می دهد:

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً
وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ
وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

بدین ترتیب، این سه عبارت آرام بخش، هشت بار در این سوره تکرار شده است (یک بار در مقدمه سوره و هفت بار در پایان ماجرای هر پیامبر). در نهایت در بخش نتیجه گیری کلی از سوره (در صفحه ۳۷۸) به هسته مرکزی همین سه عبارت اشاره شده و خطاب به پیامبر (ص) فرموده است:

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ

اگر به صفحات پیش رو نظر افکنید، این ساختار زیبا و الهام بخش را در سورة شعراء ملاحظه خواهید فرمود. ضمناً با تلاوت قرآن کریم از روی متن مصحف قرآن مبارک، به فضل الهی این حال و هوا را در بسیاری از سوره های قرآن، احساس خواهید کرد و از خواندن قرآن بیش از پیش، حظ معنوی و بهره معرفتی خواهید برد - ان شاء الله.

سُورَةُ الشُّعَرَاءِ

سوره ۲۶ | ۲۲۷ آیه | ترتیب نزول: ۴۷ | زمان نزول: قبل از هجرت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ به نام خدای بخشنده مهربان

طَسَمَ ۱

۱. طا، سین، میم (از رموز قرآن است).

تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ۲

۲. این‌ها آیات این کتاب روشن است.

لَعَلَّكَ بَخِيعٌ نَفْسِكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ۳

۳. شاید تو می‌خواهی خویشتن را برای این‌که آنان ایمان نمی‌آورند هلاک کنی!

إِنْ نَشَأْ نُنْزِلْ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ ءَايَةً ۴

۴. اگر بخواهیم، آیتی از آسمان بر آنان فرود می‌آوریم

فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا خَاضِعِينَ ۵

که گردن‌هاشان در برابر آن خاضع شود (اما این کار با اختیار آن‌ها در پذیرش هدایت، سازگار نیست).

وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مِنَ الرَّحْمَنِ مُحْدَثٍ ۶

۵. و هیچ یاد و پند تازه‌ای از سوی پروردگارشان بر آن‌ها نیاید

إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ ۷

جز آن‌که از آن رویگردانند.

فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ۸

۶. آنان تکذیب کردند، پس به زودی خبرهای چیزی که آن را مسخره می‌کردند، به آنان خواهد رسید.

أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَمْ أَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ۹

۷. آیا به زمین نظر نکردند که چه اندازه از هرگونه گیاه سودمند پرارزش در آن رویاندیم؟

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً ۱۰

۸. قطعاً در این کار نشانه‌ای است،

وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ۱۱

اما بیشترشان مؤمن نیستند.

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ۱۲

۹. و حقاً پروردگار توست که توانمند و مهربان است (و نیازی به ایمان آنان ندارد).

وَإِذْ نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنْ أَنْتَ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۱۳

۱۰. و (یادکن) آن‌گاه که پروردگارت موسی علیه‌السلام را ندا کرد که نزد این قوم ستمکار بیا.

قَوْمَ فِرْعَوْنَ أَلَا يَتَّقُونَ ۱۴

۱۱. یعنی قوم فرعون؛ که آیا پروا پیشه نمی‌کنند؟

قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ۱۵

۱۲. گفت: پروردگارا، بیم آن دارم که مرا تکذیب کنند.

وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِي ۱۶

۱۳. و سینه‌ام تنگ است و زبانم نمی‌گردد،

فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ ۱۷

پس به سوی هارون فرست (که همراه من باشد).

وَلَهُمْ عَلَىٰ ذُنُوبٍ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ۱۸

۱۴. و نیز در نظر آنان مرتکب گناهی شده‌ام، می‌ترسم مرا بکشند.

قَالَ كَلَّا فَاذْهَبَا بِعَايَتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ ۱۹

۱۵. (خدا) گفت: هرگز؛ هر دو تن با نشانه‌های ما بروید، که ما با شما هستیم و کاملاً شنوا.

فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۲۰

۱۶. نزد فرعون آیید و بگویید: ما فرستاده پروردگار جهانیانیم،

أَنْ أَرْسِلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ ۲۱

۱۷. که (به تو بازگویم) بنی اسرائیل را با ما بفرست.

۱۸. (موسی علیهما السلام به سراغ فرعون رفت، او در جواب) گفت: آیا تو را در کودکی در میان خود نپروریدیم و سال‌هایی از عمرت را در میان ما درنگ نداشتی؟
۱۹. و کردی آن کارَت را که کردی (که یکی از طرفداران ما را کشتی) و تو از ناسپاسان هستی!
۲۰. گفت: هنگامی چنان کردم که از گمراهان بودم (و از نتیجه کار خود خبر نداشتم).
۲۱. آن‌گاه از شما گریختم چون از شما ترسیدم، پس پروردگارم مرا خرد و علمی کامل بخشید و از پیامبرانم قرار داد.
۲۲. و آیا این نعمتی است که بر من مِت می‌نهی، این‌که بنی اسرائیل را به بردگی گرفته‌ای؟!؟
۲۳. فرعون گفت: پروردگار جهانیان چیست؟
۲۴. (موسی علیهما السلام) گفت: پروردگار آسمان‌ها و زمین و آن‌چه میان آن‌هاست، اگر باور دارید.
۲۵. (فرعون) به اطرافیانش گفت: آیا گوش نمی‌دهید؟!؟
۲۶. (موسی علیهما السلام) گفت: (همو که) پروردگار شما و پروردگار نیاکان شماست.
۲۷. (فرعون) گفت: این پیامبران که به سوی شما فرستاده شده واقعاً دیوانه است!
۲۸. (موسی علیهما السلام) گفت: پروردگار مشرق و مغرب و آن‌چه میان آن‌هاست، اگر خردمندی کنید.
۲۹. (فرعون) گفت: اگر خدایی جز من اختیار کنی حتماً تو را از زندانیان خواهم ساخت.
۳۰. (موسی علیهما السلام) گفت: اگر چه برایت دلیلی روشن آورده باشم؟!؟
۳۱. (فرعون) گفت: آن را بیاور اگر از راستگویی.
۳۲. پس عصای خود افکند که ناگاه ازدهایی آشکار شد.
۳۳. و دستش را از گریبان برآورد ناگاه در نظر بینندگان، سپید و درخشان نمود.
۳۴. (فرعون) به سرانی که اطرافش بودند گفت: راستی که این ساحری بس داناست
۳۵. که می‌خواهد با سحر خود، شما را از سرزمینتان بیرون کند، پس چه می‌فرمایید؟
۳۶. گفتند: او و برادرش را مهلتی بده و گردآورانی را در شهرها بفرست،
۳۷. تا هر ساحرِ ماهر و دانایی را نزد تو آورند.
- ۱۸ قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ۝۱۹ قَالَ فَعَلْتُهَا إِذَا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ۝۲۰ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ۝۲۱ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَى أَنْ عَبَّدَتْ بَنِي إِسْرَءِيلَ ۝۲۲ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ۝۲۳ قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۝۲۴ إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ۝۲۵ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْتَمِعُونَ ۝۲۶ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ۝۲۷ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ۝۲۸ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۝۲۹ إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ۝۳۰ قَالَ لَيْنَ أَخَذْتُ إِلَهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ۝۳۱ قَالَ فَاتِّبِعْهُ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ۝۳۲ فَالْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُبِينٌ ۝۳۳ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظَرِينَ ۝۳۴ قَالَ لِلْمَلَأِ حَوْلَهُ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ۝۳۵ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَبْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ۝۳۶ يَا ثَوَكُ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيمٍ

- ۳۸ ﴿فَجُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ﴾ ۳۸. پس (فرعونیان، در تقابل با موسی علیه السلام) ساحران را در قرارِ روزی معلوم، گرد آوردند.
- ۳۹ ﴿وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ﴾ ۳۹. و مردم را گفتند: آیا شما نیز گرد هم می آید؟
۴۰. باشد که اگر ساحران پیروز شدند، از آنان پیروی کنیم.
۴۱. چون ساحران آمدند به فرعون گفتند:
۴۲. راستی اگر ما پیروز شدیم ما را پاداشی شایسته خواهد بود؟
۴۳. گفت: آری، و در آن هنگام از مقریان خواهید شد.
۴۴. موسی علیه السلام به آنان گفت: بیافکنید آن چه را خواهید افکند.
۴۵. آنان ریسمان ها و چوبدستی های خود را افکندند
- و گفتند: به جاه و جلال فرعون سوگند که قطعاً ما پیروزیم.
۴۶. آن گاه موسی علیه السلام عصای خویش افکند
- که ناگاه آن عصا (ازدهایی شده که) اسباب دروغین آن ها را به سرعت می بلعید.
۴۷. پس ساحران به سجده افتادند.
۴۸. گفتند: به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم؛
۴۹. همان پروردگار موسی و هارون.
۵۰. (فرعون) گفت: آیا پیش از آن که شما را اجازه دهم، به او گرویدید و تسلیم او شدید؟! قطعاً او بزرگ و استادِ شماست که شما را سحر آموخته است!
- پس به زودی خواهید دانست!
- همانا دست ها و پاهای شما را برخلاف یکدیگر (از چپ و راست) بی رحمانه می بُرم و همه شما را سخت به دار می آویزم.
۵۱. گفتند: زبانی ندارد،
- بی تردید ما به سوی پروردگارمان باز می گردیم.
۵۲. ما امید داریم که پروردگارمان گناهان ما را بیامرزد،
- زیرا نخستین ایمان آوردندگان بوده ایم.
- ۳۹ ﴿لَعَلَّنَا نَتَّبِعَ السَّحَرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ﴾ ۳۹. لَعَلَّنَا نَتَّبِعَ السَّحَرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ
- ۴۰ ﴿فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَإِنِّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ﴾ ۴۰. فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَإِنِّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ
- ۴۱ ﴿قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ﴾ ۴۱. قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ
- ۴۲ ﴿قَالَ لَهُم مُوسَى أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ﴾ ۴۲. قَالَ لَهُم مُوسَى أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ
- ۴۳ ﴿فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ﴾ ۴۳. فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ
- ۴۴ ﴿وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ﴾ ۴۴. وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ
- ۴۵ ﴿فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ﴾ ۴۵. فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ
- ۴۶ ﴿فَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَجْدِينَ﴾ ۴۶. فَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَجْدِينَ
- ۴۷ ﴿قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ ۴۷. قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ
- ۴۸ ﴿رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ﴾ ۴۸. رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ
- ۴۹ ﴿قَالَ ءَامَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرِكُمْ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ﴾ ۴۹. قَالَ ءَامَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرِكُمْ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ
- ۵۰ ﴿لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ وَلَا صَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ﴾ ۵۰. لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ وَلَا صَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ
- ۵۱ ﴿قَالُوا لَا ضَيْرَ﴾ ۵۱. قَالُوا لَا ضَيْرَ
- ۵۲ ﴿إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ﴾ ۵۲. إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ
- ۵۳ ﴿إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطَايَنَا أَن كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ ۵۳. إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطَايَنَا أَن كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ

۵۲. (پس از آن که معجزه موسی علیه السلام، بر سحر فرعونیان غلبه کرد) به موسی علیه السلام وحی کردیم
 که بندگان مرا شبانه (از شهر) بیرون بر، که شما تحت تعقیب هستید.
۵۳. فرعون نیز (برای جمع آوری نیرو) گردآورانی را در شهرها فرستاد
۵۴. (و گفت) به راستی اینان گروهی بس اندکند،
۵۵. و آن‌ها ما را به خشم آورده‌اند.
۵۶. و بی شک ما گروهی آماده‌باش هستیم.
۵۷. پس آن‌ها را بیرون کردیم از باغ‌ها و چشمه‌سارها،
۵۸. و نیز از گنج‌ها و اقامتگاه نیکو و مجللی که داشتند.
۵۹. آری، چنین بود؛ و آن امکانات را به بنی اسرائیل میراث دادیم.
۶۰. آن‌گاه فرعونیان به هنگام طلوع آفتاب به تعقیب آنان شتافتند.
۶۱. چون دو گروه یکدیگر را دیدند،
- یاران موسی علیه السلام گفتند: بی شک گرفتار شدیم (و هیچ راه نجاتی نداریم).
۶۲. (موسی علیه السلام) گفت: هرگز؛
- همانا پروردگارم با من است، به زودی راهنمایی‌ام خواهد کرد.
۶۳. پس به موسی علیه السلام وحی کردیم
 که با عصایت بر دریا بزنی؛
- پس دریا شکافت
- و هر بخش آن چون کوهی بزرگ گشت.
۶۴. و آن گروه دیگر را نزدیک آن جا آوردیم.
۶۵. و موسی علیه السلام و همه همراهانش را نجات دادیم.
۶۶. سپس آن گروه دیگر را غرق کردیم.
۶۷. همانا در این گزارش نشانه‌ای است،
- اما بیشترشان مؤمن نشدند.
۶۸. و همانا پروردگار توست که توانمند و مهربان است.

﴿٥٢﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ
 أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي إِنَّكَ مُتَّبِعُونَ
 ﴿٥٣﴾ فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ
 ﴿٥٤﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ
 ﴿٥٥﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ
 ﴿٥٦﴾ وَأَنَا لَجَمِيعٌ حَذِرُونَ
 ﴿٥٧﴾ فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِّن جَنَّتٍ وَعُيُونٍ
 ﴿٥٨﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ
 ﴿٥٩﴾ كَذَٰلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَءِيلَ
 ﴿٦٠﴾ فَاتَّبَعُوهُمْ مُّشْرِقِينَ
 ﴿٦١﴾ فَلَمَّا تَرَاءَا الْجَمْعَانِ
 قَالَ أَصْحَابُ مُوسَىٰ إِنَّآ لَمُدْرَكُونَ
 ﴿٦٢﴾ قَالَ كَلَّا
 إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ
 ﴿٦٣﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ
 أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ
 فَأَنْفَلَقَ
 فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ
 ﴿٦٤﴾ وَأَزْلَفْنَا ثَمَّ الْآخَرِينَ
 ﴿٦٥﴾ وَأَنْجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَّعَهُ وَأَجْمَعِينَ
 ﴿٦٦﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ
 ﴿٦٧﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً
 وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ
 ﴿٦٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

﴿٦٩﴾ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ۖ

۶۹. و خبر ابراهیم علیہ السلام را بر مردمان بخوان.

﴿٧٠﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ

۷۰. آن گاه که به پدرش (یعنی عمو و سرپرستش آزر) و قوم خود گفت: شما چه می پرستید؟

﴿٧١﴾ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا

۷۱. گفتند: بت هایی را می پرستیم

فَنَنْظِلُ لَهَا عَذَابَيْنِ

و پیوسته سر بر آستانشان داریم.

﴿٧٢﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمُ إِذْ تَدْعُونَ

۷۲. گفت: آیا هنگامی که می خوانیدشان صدای شما را می شنوند؟

﴿٧٣﴾ أَوْ يَنْفَعُونَكُمُ أَوْ يَضُرُّونَ

۷۳. یا سودی به شما می رسانند؟ یا زیانی می زنند؟

﴿٧٤﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ

۷۴. گفتند: نه، بلکه پدرانمان را یافته ایم که چنین می کردند.

﴿٧٥﴾ قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ

۷۵. گفت: آیا دیده اید آن چه می پرستید

﴿٧٦﴾ أَنْتُمْ وَعِبَادُكُمْ الْأَقْدَمُونَ

۷۶. شما و پدران پیشین شما؟

﴿٧٧﴾ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ

۷۷. (آری، آن چه می پرستید) بی شک دشمن منند، جز پروردگار جهانیان؛

﴿٧٨﴾ الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ

۷۸. همان که مرا آفرید و هدایت می کند،

﴿٧٩﴾ وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ

۷۹. و همان که مرا غذا می دهد و سیراب می کند،

﴿٨٠﴾ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ

۸۰. و چون بیمار شوم اوست که بهبود می بخشد،

﴿٨١﴾ وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ

۸۱. و همان که مرا می میراند، سپس زنده ام می سازد،

﴿٨٢﴾ وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ

۸۲. و همان که امید دارم که در روز جزا گناهم را ببامزد.

﴿٨٣﴾ رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا

۸۳. پروردگارا، مرا حکمتی ببخش

وَالْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ

و مرا به صالحان ملحق کن.

۳۷۰

﴿٨٤﴾ وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ

۸۴. و برایم در میان آیندگان یاد و آوازه ای نیک قرار ده.

﴿٨٥﴾ وَاجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ

۸۵. و مرا از وارثان بهشت پرنعمت ساز.

﴿٨٦﴾ وَأَغْفِرْ لِأَبِي

۸۶. و پدرم (یعنی عمو و سرپرستم آزر) را ببامرز،

إِنَّهُ وَكَانَ مِنَ الصَّالِينَ

که او از گمراهان است.

- ۸۷ ﴿وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ﴾ ۸۷. و مرا به روزی که همه برانگیخته می شوند خوار و رسوا مساز.
- ۸۸ ﴿يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ﴾ ۸۸. روزی که هیچ مال و فرزندی سود نمی بخشد،
- ۸۹ ﴿إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ﴾ ۸۹. مگر آن که کسی با قلبی پاک نزد خدا آید.
- ۹۰ ﴿وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ﴾ ۹۰. و (در روز قیامت) بهشت را برای پرواپیشگان نزدیک آورند،
- ۹۱ ﴿وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ﴾ ۹۱. و دوزخ را برای گمراهان پدیدار سازند،
- ۹۲ ﴿وَقِيلَ لَهُمْ﴾ ۹۲. و به آنان گویند:
- ﴿أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ﴾ ۹۳ ﴿مِن دُونِ اللَّهِ﴾ کجاست آن چه می پرستیدید ۹۳. به جای خدا؟
- ﴿هَلْ يَنْصُرُونَكُم﴾ آیا شما را یاری می دهند
- ﴿أَوْ يَنْتَصِرُونَ﴾ یا خود را یاری توانند کرد؟
- ۹۴ ﴿فَكَبِّكُوا فِيهَا هُمْ وَالْغَاوُونَ﴾ ۹۴. پس آن معبودان در آن جا سرنگون گردند، و کم گشتگان،
- ۹۵ ﴿وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ﴾ ۹۵. و نیز همه سپاهیان ابلیس.
- ۹۶ ﴿قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ﴾ ۹۶. در آن جا درحالی که به درگیری و ستیزه برخیزند، (به معبودان خود) گویند:
- ۹۷ ﴿تَاللَّهِ إِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ ۹۷. به خدا سوگند که ما سخت در گمراهی آشکاری بودیم.
- ۹۸ ﴿إِذْ نُسَوِّيكُم بِرَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ ۹۸. چرا که شما را با پروردگار جهانیان برابر می داشتیم.
- ۹۹ ﴿وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ﴾ ۹۹. و کسی ما را گمراه نکرد جز مجرمان.
- ۱۰۰ ﴿فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ﴾ ۱۰۰. اکنون هیچ یک از شفاعت کنندگان را در کنار خود نداریم،
- ۱۰۱ ﴿وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ﴾ ۱۰۱. و نه دوست گرم و پرمهری.
- ۱۰۲ ﴿فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ ۱۰۲. پس کاش ما را بازگشتی بود تا از مؤمنان می شدیم.
- ۱۰۳ ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً﴾ ۱۰۳. همانا در این گزارش، نشانه ای است،
- ﴿وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ اما بیشترشان مؤمن نشدند.
- ۱۰۴ ﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ﴾ ۱۰۴. و همانا پروردگار توست که توانمند و مهربان است.

۱۰۵. قَوْمِ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾
۱۰۶. هنگامی که برادرشان نوح علیه السلام به آنان گفت: آیا پروا نمی کنید؟
۱۰۷. همانا من برای شما پیامبری امین هستم. ﴿١٠٧﴾
۱۰۸. پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید. ﴿١٠٨﴾
۱۰۹. و بر این کار از شما پاداشی نمی خواهم،
- پاداش من جز بر پروردگار جهانیان نیست. ﴿١٠٩﴾
۱۱۰. پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید. ﴿١١٠﴾
۱۱۱. گفتند: آیا به تو ایمان آوریم و تسلیم تو شویم
- با آن که فرومایگان، پیرو توشده اند؟! ﴿١١١﴾
۱۱۲. گفت: من چه می دانم آنان چه می کرده اند؟ (یعنی به سابقه آنان کار ندارم).
۱۱۳. حسابشان جز بر پروردگار من نیست،
- اگر درک و آگاهی دارید. ﴿١١٣﴾
۱۱۴. و من مؤمنان را طرد نخواهم کرد. ﴿١١٤﴾
۱۱۵. من جز بیم کننده ای آشکار نیستم. ﴿١١٥﴾
۱۱۶. گفتند: ای نوح، اگر دست برداری
- قطعا از سنگسار شوندگان خواهی شد. ﴿١١٦﴾
۱۱۷. گفت: پروردگارا، قوم من مرا تکذیب کردند. ﴿١١٧﴾
۱۱۸. پس میان من و آنان به طور قطع داوری کن،
- و من و مؤمنان همراهم را رهایی بخش. ﴿١١٨﴾
۱۱۹. پس او را و کسانی را که با او در آن کشتی پریار بودند، رهایی دادیم. ﴿١١٩﴾
۱۲۰. آن گاه پس از آن، باقی ماندگان را غرق کردیم. ﴿١٢٠﴾
۱۲۱. همانا در این گزارش نشانه ای است،
- اما بیشترشان مؤمن نشدند. ﴿١٢١﴾
۱۲۲. و همانا پروردگار توست که توانمند و مهربان است. ﴿١٢٢﴾
- وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٢٢﴾
- وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٣﴾

- ﴿۱۲۳﴾ كَذَّبَتْ عَادُ الْمُرْسَلِينَ ۱۲۳. قوم عاد نیز پیامبران را تکذیب کردند.
- ﴿۱۲۴﴾ اِذْ قَالَ لَهُمُ اخُوهُمْ هُودٌ اَلَا تَتَّقُونَ ۱۲۴. هنگامی که برادرشان هود علیہ السلام به آنان گفت: آیا پروا نمی کنید؟
- ﴿۱۲۵﴾ اِنِّیْ لَكُمْ رَسُولٌ اَمِيْنٌ ۱۲۵. همانا من برای شما پیامبری امین هستم.
- ﴿۱۲۶﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُوْنَ ۱۲۶. پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید.
- ﴿۱۲۷﴾ وَمَا اَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ ۱۲۷. و بر این کار از شما پاداشی نمی خواهم،
- اِنْ اَجْرِيْ اِلَّا عَلَى رَبِّ اَلْعٰلَمِيْنَ ۱۲۷. پاداش من جز بر پروردگار جهانیان نیست.
- ﴿۱۲۸﴾ اَتَبْنُوْنَ بِكُلِّ رِیْعٍ ءَايَةً تَعْبَثُوْنَ ۱۲۸. آیا در هر جای بلندی به بیهودگی و هوس، بنایی عَلم می کنید؟!
- ﴿۱۲۹﴾ وَتَتَّخِذُوْنَ مَصٰنِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُوْنَ ۱۲۹. و قصرهایی بلند و استوار می سازید بدان امید که جاوید بمانید؟!
- ﴿۱۳۰﴾ وَاِذَا بَطِشْتُمْ ۱۳۰. و چون بر کسی دست می گشایید
- بَطِشْتُمْ جَبَارِيْنَ ۱۳۰. بی رحمانه دست می گشایید؟!
- ﴿۱۳۱﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُوْنَ ۱۳۱. پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید.
- ﴿۱۳۲﴾ وَاتَّقُوا الَّذِیْ ۱۳۲. و پروا کنید از آن کس که
- اَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُوْنَ ۱۳۲. شما را به آن چه می دانید یاری داد.
- ﴿۱۳۳﴾ اَمَدَّكُمْ بِاَنْعَمٍ وَبَنِيْنَ ۱۳۳. شما را به دادن چهارپایان و پسرانی یاری داد
- ﴿۱۳۴﴾ وَجَنَّاتٍ وَعُیُوْنٍ ۱۳۴. و نیز به بوستان ها و چشمه سارهایی.
- ﴿۱۳۵﴾ اِنِّیْ اَخَافُ عَلَیْكُمْ عَذَابَ یَوْمٍ عَظِیْمٍ ۱۳۵. من از عذاب روزی بزرگ بر شما بیم دارم.
- ﴿۱۳۶﴾ قَالُوْا سَوَآءٌ عَلَیْنَا ۱۳۶. گفتند: بر ما یکسان است
- اَوْعَظْتَ اَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوٰعِظِيْنَ ۱۳۶. چه پند دهی چه از پنددهندگان نباشی.
- ﴿۱۳۷﴾ اِنْ هٰذَا اِلَّا خُلُقُ الْاَوَّلِیْنَ ۱۳۷. این (دعوت تو) جز همان خوی و روش پیشینیان نیست.
- ﴿۱۳۸﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِیْنَ ۱۳۸. و ما هرگز عذاب نخواهیم شد.
- ﴿۱۳۹﴾ فَكَذَّبُوْهُ فَاَهْلَكْنٰهُمْ ۱۳۹. پس او را تکذیب کردند، ما هم هلاکشان کردیم.
- همانا در این گزارش نشانه ای است،
- اَمَّا بَیْشَرِشَانِ مَوْمِنٍ نَشَدْنَد. ۱۳۹
- ﴿۱۴۰﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِیْزُ الرَّحِیْمُ ۱۴۰. و همانا پروردگار توست که توانمند و مهربان است.

۱۴۱. قوم ثمود نیز پیامبران را تکذیب کردند. ﴿۱۴۱﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ
۱۴۲. هنگامی که برادرشان صالح علیه السلام به آنان گفت: آیا پروا نمی کنید؟! ﴿۱۴۲﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ
۱۴۳. همانا من برای شما پیامبری امین هستم. ﴿۱۴۳﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ
۱۴۴. پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید. ﴿۱۴۴﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا
۱۴۵. و بر این کار از شما پاداشی نمی خواهم، ﴿۱۴۵﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ
- پاداش من جز بر پروردگار جهانیان نیست. ﴿۱۴۶﴾ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ
۱۴۶. آیا پندارید که شما را در آن چه این جا هست، ایمن (از کفر) وا گذارده می شوید؟ ﴿۱۴۶﴾ أَتُتْرَكُونَ فِي مَا هَلَهْنَا ءَامِنِينَ
۱۴۷. در بوستان ها و چشمه سارهایی که دارید؟ ﴿۱۴۷﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ
۱۴۸. و کشتزارها و درختان خرمایی که شکوفه های آن تر و تازه است؟ ﴿۱۴۸﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ
۱۴۹. و برای عیش و نوش از کوه ها خانه ها می تراشید؟! ﴿۱۴۹﴾ وَتَنَحِيْتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَرِهِينَ
۱۵۰. پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید. ﴿۱۵۰﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا
۱۵۱. و فرمان تجاوزگران را اطاعت نکنید، ﴿۱۵۱﴾ وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ
۱۵۲. آنان که در زمین فساد می کنند و به اصلاح نمی پردازند. ﴿۱۵۲﴾ الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ
۱۵۳. گفتند: جز این نیست که تواز جادوزدگانی. ﴿۱۵۳﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ
۱۵۴. تو هم جز بشری مانند ما نیستی، ﴿۱۵۴﴾ مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا
- پس نشانه ای بیاور اگر از راستگویی. ﴿۱۵۵﴾ فَأْتِ بِآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ
۱۵۵. گفت: این شتر ماده ای است (که به اعجاز الهی از دل کوه بیرون آمده است)، ﴿۱۵۵﴾ قَالَ هَذِهِ نَاقَةُ
- نوبتی از آب برای او باشد و نوبت روزی معلوم هم برای شما. ﴿۱۵۶﴾ لَهَا شَرَبٌ وَلَكُمْ شَرَبٌ يَوْمٍ مَعْلُومٍ
۱۵۶. و آن را هیچ آزاری نرسانید، که عذاب روزی بزرگ دامنگیر شما خواهد شد. ﴿۱۵۶﴾ وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذْكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ
۱۵۷. پس آن را پی کردند، آن گاه پشیمان شدند. ﴿۱۵۷﴾ فَعَقَرُوهَا فَاصْبَحُوا نَدِمِينَ
۱۵۸. و عذاب، آنان را فرا گرفت. ﴿۱۵۸﴾ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ
- همانا در این گزارش نشانه ای است، ﴿۱۵۹﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً
- اما بیشترشان مؤمن نشدند. ﴿۱۶۰﴾ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ
۱۵۹. و همانا پروردگار توست که توانمند و مهربان است. ﴿۱۵۹﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

﴿۱۶۰﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ۱۶۰. قوم لوط نیز پیامبران را تکذیب کردند.

﴿۱۶۱﴾ اِذْ قَالَ لَهُمُّ اٰخُوهُمْ لُوطُ ۱۶۱. آن گاه که برادرشان لوط علیه السلام به آنها گفت:

اَلَا تَتَّقُونَ آیا پروا نمی کنید؟!

﴿۱۶۲﴾ اِنِّیْ لَکُمْ رَسُوْلٌ اٰمِیْنٌ ۱۶۲. همانا من برای شما پیامبری امین هستم.

﴿۱۶۳﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِیْعُوْنِ ۱۶۳. پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید.

﴿۱۶۴﴾ وَمَا اَسْأَلُکُمْ عَلَیْهِ مِنْ اَجْرٍ ۱۶۴. و بر این کار از شما پاداشی نمی خواهم،

اِنْ اَجَرِیْ اِلَّا عَلٰی رَبِّ الْعٰلَمِیْنَ پاداش من جز بر پروردگار جهانیان نیست.

﴿۱۶۵﴾ اَتَاْتُوْنَ الذُّکْرَانَ مِنَ الْعٰلَمِیْنَ ۱۶۵. آیا از میان مردم عالم (برای ارضای جنسی خود) سراغ مردان می روید؟!

﴿۱۶۶﴾ وَتَذَرُوْنَ مَا خَلَقَ لَکُمْ رَبُّکُمْ مِّنْ اَزْوَاجٍکُمْ ۱۶۶. و وای می نهید همسرانتان را که پروردگارتان برای شما آفریده است؟

بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُوْنَ بلکه شما گروهی تجاوزگرید.

﴿۱۶۷﴾ قَالُوْا لَیْن لَّمْ تَنْتَهِ یٰلُوطُ ۱۶۷. گفتند: ای لوط، اگر دست برداری

لَتَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِیْنَ البته از اخراج شوندگان خواهی شد.

﴿۱۶۸﴾ قَالَ ۱۶۸. گفت:

اِنِّیْ لِعَمَلِکُمْ مِّنَ الْقَالِیْنَ بی شک من از دشمنانِ کردار شما هستم.

﴿۱۶۹﴾ رَبِّ ۱۶۹. پروردگارا،

نَجِّنِیْ وَاَهْلِیَّ مِمَّا یَعْمَلُوْنَ من و خاندانم را از کفر آن چه اینان می کنند نجات بخش.

﴿۱۷۰﴾ فَنَجَّیْنَاهُ وَاَهْلَهُ وَاَجْمَعِیْنَ ۱۷۰. پس او و همه خاندانش را نجات بخشیدیم،

﴿۱۷۱﴾ اِلَّا عَجُوْزًا فِی الْغَیْرِیْنَ ۱۷۱. جز پیرزنی (یعنی همسرا) را که در میان بازماندگان بود.

﴿۱۷۲﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْاٰخَرِیْنَ ۱۷۲. سپس دیگران را هلاک کردیم.

﴿۱۷۳﴾ وَاَمْطَرْنَا عَلَیْهِمْ مَّطَرًا ۱۷۳. و بر آنان، بارانی (از سنگ) بارانیدیم،

فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِیْنَ و بد بارانی بود باران آن بیم شدگان.

﴿۱۷۴﴾ اِنَّ فِیْ ذٰلِكَ لَاٰیَةً ۱۷۴. همانا در این گزارش نشانه ای است،

وَمَا کَانَ اَکْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِیْنَ اما بیشترشان مؤمن نشدند.

﴿۱۷۵﴾ وَاِنَّ رَبَّکَ لَهُو الْعَزِیْزُ الرَّحِیْمُ ۱۷۵. و همانا پروردگار توست که توانمند و مهربان است.

﴿۱۷۶﴾ كَذَّبَ أَصْحَابُ لَيْكَةِ الْمُرْسَلِينَ ۱۷۶. مردم آیکه (آن سرزمین پردرخت) نیز پیامبران را تکذیب کردند.

﴿۱۷۷﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ۱۷۷. آن گاه که شعیب علیہ السلام به آنان گفت: آیا پروا نمی کنید؟!

﴿۱۷۸﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ۱۷۸. همانا من برای شما پیامبری امین هستم.

﴿۱۷۹﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۱۷۹. پس، از خدا پروا کنید و مرا فرمان برید.

﴿۱۸۰﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۱۸۰. و بر این کار از شما پاداشی نمی خواهم،

إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ۱۸۱. پاداش من جز بر پروردگار جهانیان نیست.

﴿۱۸۱﴾ أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ ۱۸۱. (در معاملات تجاری خود) پیمانۀ را تمام دهید و از کم فروشان نباشید.

﴿۱۸۲﴾ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ۱۸۲. و با ترازوی درست بسنجید.

﴿۱۸۳﴾ وَلَا تَبْخُسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ ۱۸۳. و از اجناس مردم نگاهید

وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ۱۸۴. و تبهکارانه در زمین فساد نکنید.

﴿۱۸۴﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْحَبْلَةَ الْأُولَىٰ ۱۸۴. و پروا کنید از کسی که شما و مردمان پیشین را آفرید.

﴿۱۸۵﴾ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ عَنْ الْأَرْضِ وَاصْلُوا ۱۸۵. گفتند: جز این نیست که تواز جادوزدگانی.

﴿۱۸۶﴾ وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا ۱۸۶. و تو هم جز بشری مانند ما نیستی،

وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ۱۸۷. و راستی که تورا از دروغگویان پنداریم.

﴿۱۸۷﴾ فَاسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِّنَ السَّمَاءِ ۱۸۷. پس پاره هایی از آسمان را بر سر ما فرود آر،

إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ۱۸۸. اگر از راستگویی!

﴿۱۸۸﴾ قَالَ رَبِّ أَعْلَمْ بِمَا تَعْمَلُونَ ۱۸۸. گفت: پروردگارم به آن چه می کنید داناتر است.

﴿۱۸۹﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ الظُّلَّةِ ۱۸۹. پس او را تکذیب کردند؛ در نتیجه آنان را فرا گرفت عذاب روز ابر تیره آشبار؛

إِنَّهُ كَانَ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ۱۹۰. راستی که عذاب روزی بزرگ بود.

﴿۱۹۰﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً ۱۹۰. همانا در این گزارش نشانه ای است،

وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ۱۹۱. اما بیشترشان مؤمن نشدند.

﴿۱۹۱﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ۱۹۱. و همانا پروردگار توست که توانمند و مهربان است.

۱۹۲. وَإِنَّهُ لَنَزْلِيلٌ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۝
۱۹۲. و قطعاً این قرآن فروفرستادهٔ پروردگار جهانیان است.
۱۹۳. نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ۝
۱۹۳. روح الامین (جبرئیل) آن را فرود آورده
۱۹۴. عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ ۝
۱۹۴. بر قلب تو، تا از بیم‌کنندگان باشی،
۱۹۵. بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ۝
۱۹۵. آن‌هم به زبان عربی روشن.
۱۹۶. وَإِنَّهُ وَلِغَىٰ زُبَيْرِ الْأَوَّلِينَ ۝
۱۹۶. و همانا وصف آن در نوشته‌های پیشینیان آمده است.
۱۹۷. أَوْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ ۝
۱۹۷. و آیا این نشانه‌ای برای آنان نیست
- أَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمَتُوْا بَنِي إِسْرَءِيلَ ۝
که عالمان بنی اسرائیل آن را می‌دانند؟
۱۹۸. وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَىٰ بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ ۝
۱۹۸. و اگر آن را بر یکی از مردم غیرعرب نازل می‌کردیم
۱۹۹. فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ ۝
۱۹۹. و آن را بر اینان می‌خواند،
۲۰۰. مَا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ ۝
(به بهانهٔ آن‌که آن را نمی‌فهمید) به آن ایمان نمی‌آوردند.
۲۰۱. كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ۝
۲۰۱. این‌گونه آن را به قلب‌های مجرمان راه دادیم.
۲۰۲. لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ ۝
۲۰۲. باز به آن ایمان نمی‌آورند
- حَتَّىٰ يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ۝
تا عذاب دردناک را ببینند،
۲۰۳. فَيَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۝
۲۰۳. که ناگهان بر آنان می‌آید درحالی‌که آگاه نیستند.
۲۰۴. فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنْظَرُونَ ۝
۲۰۴. آن‌گاه گویند: آیا به ما مهلتی داده خواهد شد؟
۲۰۵. أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ۝
۲۰۵. پس چرا اینک شتاب در عذاب ما را می‌طلبند؟!
۲۰۶. أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ۝
۲۰۶. پس چه بینی؟! اگر چند سالی هم بهره‌مندشان کنیم،
۲۰۷. ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ۝
۲۰۷. سپس آن‌چه وعده داده می‌شدند بر سرشان آید؛
۲۰۸. مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمَتَّعُونَ ۝
۲۰۸. هرگز آن‌چه از آن بهره‌مند باشند سودی به حالشان نخواهد داشت.
۲۰۹. وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ ۝
۲۰۹. و ما هیچ شهری را هلاک نکردیم
- إِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ ۝
جز آن‌که برای آن، بیم‌کنندگانی بود،
۲۱۰. ذِكْرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ ۝
۲۱۰. برای هشدار و یادآوری، و ما هیچ‌گاه ستمکار نبوده‌ایم.

۲۱۰. وَمَا تَنْزَلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ۚ واین قرآن را شیاطین فرود نیاورده‌اند.
۲۱۱. وَمَا يَنْتَبِعِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَتِيعُونَ ۚ ودر خور آن‌ها نیست و توان آن را هم ندارند.
۲۱۲. إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمْعَزُولُونَ ۚ چرا که آنان از شنیدن (اخبار آسمان) برکنارند.
۲۱۳. فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ ۚ پس [اینک که قرآن به تو نازل شده] با خدای یکتا هیچ خدای دیگری مخوان،
۲۱۴. فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذِّبِينَ ۚ که از عذاب شونده‌گان خواهی شد.
۲۱۵. وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ۚ و (در آغاز دعوت علنی) خویشان نزدیک‌تر خود را بیم کن.
۲۱۶. وَأَخْفِضْ جَنَاحَكَ ۚ و فرود آر بال مهر و رحمت خود را
۲۱۷. لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ۚ برای مؤمنانی که تورا پیروی کرده‌اند.
۲۱۸. فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ ۚ پس اگر این کافران تورا نافرمانی کردند بگو:
۲۱۹. إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ۚ من از آن چه شما می‌کنید بیزارم.
۲۲۰. وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ۚ و بر خدای توانمندِ مهربان توکل کن.
۲۲۱. الَّذِي يَرِنُكَ حِينَ تَقُومُ ۚ همان که تورا هنگامی که به نماز می‌ایستی می‌بیند،
۲۲۲. وَتَقَلُّبِكَ فِي السَّجْدِينَ ۚ و گردش تورا در میان سجده‌گزاران مشاهده می‌کند.
۲۲۳. إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۚ همانا اوست که شنوا و داناست.
۲۲۴. هَلْ أَتَيْتُكُمْ عَلَىٰ مَنْ تَنْزَلَ الشَّيَاطِينُ ۚ (اینک که پیامبر ﷺ را به ارتباط با شیاطین متهم می‌کنید) آیا شما را خبر بدهم که شیاطین بر چه کس فرود آیند؟
۲۲۵. تَنْزَلَ عَلَىٰ كُلِّ آفَاكٍ أَثِيمٍ ۚ بر هر دروغ‌پرداز گنه‌پیشه‌ای فرود می‌آیند.
۲۲۶. يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثُرُهُمْ كَذِبُونَ ۚ آری (به اخبار آسمان) گوش فرا می‌دهند (اما اطلاعی حاصل نمی‌کنند) و بیشترشان دروغ‌گویند.
۲۲۷. وَالشُّعَرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ۚ ضمناً (این پیامبر شاعر نیست، زیرا) شاعران را مردم گمراه پیروی می‌کنند.
۲۲۸. أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ۚ مگر ندیده‌ای که (شاعران) در هر وادی‌ای سرگردانند.
۲۲۹. وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ۚ و آنان چیزهایی می‌گویند که خود عمل نمی‌کنند.
۲۳۰. إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ۚ به جز آنان که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده
۲۳۱. وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا ۚ و خدا را فراوان یاد نموده
۲۳۲. وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا ۚ و پس از آن که مورد ستم واقع شدند از خود دفاع نمودند؛
۲۳۳. وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا ۚ و به زودی ستمکاران بدانند
۲۳۴. أَيُّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ۚ که به چه سرنوشتی باز خواهند گشت.

منتخبی از برکه‌های قرآن که در مصحف قرآن مبارک، در یک صفحه آمده‌است. (این قبیل برکه‌های حدوداً هفت آیه‌ای، بالغ بر ۳۲۰ صفحه را شامل می‌شود.)

موضوع برکه یا بسته آیات	سوره	آیه شروع	آیه پایان	تعداد آیه	شماره صفحه (در مصحف قرآن مبارک)
آداب ستایش و بندگی خداوند	حمد	۱	۷	۷ آیه	۱
انتصاب طالوت به فرماندهی و آزمایش شدن همراهان وی	بقره	۲۴۶	۲۵۲	۷ آیه	۴۱ و ۴۲
اهمیت پذیرش ولایت الهی و نهی از پذیرش ولایت کفار	آل عمران	۲۱	۳۴	۱۴ آیه	۵۴ و ۵۵
ماجرای ولادت مریم (س) و قبولی نذر مادر آن حضرت	آل عمران	۳۵	۴۱	۷ آیه	۵۶
امر به واگذاری امانت حکومت به اهلش و سپس اطاعت از وی	نساء	۵۸	۶۴	۷ آیه	۸۹
ماجرای پذیرش نذر هابیل، و کشته شدن وی به دست قابیل	مائده	۲۷	۳۲	۶ آیه	۱۱۲
ماجرای درخواست مائده آسمانی از سوی عیسی (ع)	مائده	۱۰۹	۱۱۵	۷ آیه	۱۲۶
ماجرای دعوت صالح (ع) به توحید، و عکس العمل مردم	اعراف	۷۳	۷۹	۷ آیه	۱۶۳
ماجرای گوساله پرستی بنی اسرائیل و عکس العمل موسی (ع)	اعراف	۱۴۸	۱۵۴	۷ آیه	۱۷۲
مبارزه طلبی (تحدی) قرآن کریم و دعوت به ارائه حتی یک سوره مشابه قرآن	یونس	۳۴	۴۰	۷ آیه	۲۱۴
اتمام حجت نوح (ع) با کافران، از طریق ساخت کشتی عظیم طی چند سال	هود	۳۶	۴۲	۷ آیه	۲۲۶
ماجرای طوفان نوح و غرق شدن پسر در برابر دیدگان پدر	هود	۴۳	۴۹	۷ آیه	۲۲۷
بیدار شدن اصحاب کهف پس از قریب ۳۰۰ سال و آشکار شدن ماجرا	کهف	۲۰	۲۶	۷ آیه	۲۹۷
ماجرای باردار شدن حضرت مریم (س) به صورت معجزه آسا	مریم	۱۶	۲۲	۷ آیه	۳۰۷
آیه نور؛ بیان جامع‌ترین مثال درباره خداوند و نظام هدایت او	نور	۳۵	۴۱	۷ آیه	۳۵۴
صفات برجسته بندگان ویژه خدای رحمان (فردی و اجتماعی)	فرقان	۶۳	۷۶	۱۴ آیه	۳۶۴ و ۳۶۵
ماجرای مواجهه موسی با دختران شعیب و ازدواج وی، با یکی از آن دو	قصص	۲۲	۲۸	۷ آیه	۳۸۹
ماجرای قارون و فرورفتن وی در زمین، و هشدار به همگان	قصص	۷۶	۸۲	۷ آیه	۳۹۶
بیان سفارش‌های لقمان حکیم به فرزندش	لقمان	۱۳	۱۹	۷ آیه	۴۱۲
ماجرای بشارت فرشتگان برای فرزنددار شدن ابراهیم (ع)	ذاریات	۲۴	۳۰	۷ آیه	۵۲۴
توصیف کلی سه گروه انسان‌ها در حیات آخرتی	واقعه	۱	۱۴	۱۴ آیه	۵۴۰
مذمت مسلمانانی که نسبت به مسئولیت اجتماعی خود در رفع فقر، بی‌توجهند	ماعون	۱	۷	۷ آیه	۶۲۲

قرآن مبارک؛ نسخه‌ای از قرآن برای تدبر همگان

قرآن آخرین کتاب آسمانی است که نیاز بشر به معارف ناب توحیدی و قواعد زندگی فردی و اجتماعی را تا قیامت پاسخ می‌دهد. این ویژگی اقتضاء می‌کند که قرآن به شیوه‌های گوناگون مورد توجه قرار گرفته و در قالب‌های گوناگون، به بشریت تشنه حقیقت و آرامش عرضه گردد. تدوین مصحف‌های گوناگون، ترجمه‌های متعدد قرآن، صورت‌بندی‌های متنوع و همچنین نوشتن تفسیرهای متعدد بر آن، بخشی از وظایفی است که ما در قبال این کتاب شریف و این عطیه شریف الهی داریم.

این کتابچه حاوی آیاتی از قرآن کریم است؛ در حفظ و نگهداری آن کوشا باشید.

